

Palček in medved.

vročem poletju sprehajala sta se po gozdu medved in volk. Medved čuje prelepo ptičje petje in vpraša volka: „Čuješ brate, kak ptiček je to, ki tako lepó poje?“ — „To je ptičji kralj“, reče volk, „temu se morava prikloniti;“ bil je namreč palček. „Če je res tako“, reče medved, „rad bi videl tudi njegovo kraljevo palačo: pojdi in pelji me tjà“. „To ne gre tako lahko, kakor si ti misliš“, odgovori volk, „počakati moraš, da pride njegova gospa kraljica.“ — Kmalu nato pride gospa kraljica, imela je hrano v kljunu, in gospod kralj tudi,

in sta hotela mladiče napatiti. Medved bi bil rad šel takòj za njima, ali volk ga potegne nazaj, rekoč: „nè, počakati moraš, da kralj in kraljica zopet otideta.“ In tako sta si medved in volk zapomnila luknjo, v kateri je stalo gnezdo, in šla sta dalje. Ali medvedu ni dalo mirú, videti je hotel kraljevo palačo in vrnil se je na prejšnje mesto. V tem času sta bila kralj in kraljica vže otišla. Medved pogleda v gnezdo in vidi v njem pet do šest mladih. „Ali je to kraljeva palača?“ zavpije medved, „to je golo siromaštvo in vi tudi niste kraljevi otroci, vi ste otroci nepoštenjaki.“ Ko so mladi palčki to slišali, bili so neizmerno srditi in so zavpili: „nè, to mi nismo! Naši stariši so pošteni ljudjé; in ti medved bodeš moral dokazati, kar si govoril.“ Medveda in volka obide strah, vrnila sta se in skrila v svoja brloga. Mladi palčki so pa še vedno upili in se togotili. Ko sta jima stara prinesla zopet

hrane, rekli so: „nè, mi se ne dotaknemo niti najmanjše mušice, če bi nam bilo tudi poginiti, dokler ne bode izpričano ali smo poštèni otroci ali né; bil je medved tukaj, pa nas je pital z nepoštènjaki.“ Nato deje kralj: „le tiho bodite, to se bode izpričalo.“ — Nato zleti z gospo kraljico pred medvedov brlog in zavpije vanj: „Ti stari godrnjavs, zakaj si pital moje otroke z nepoštènjaki? le čaj, to se ti bode slabo izteklo, dokazati bodeš moral v krvavej vojski.“ Tako je bila medvedu napovedana vojska in vse čveteronogate živali so bile sklicane skupaj, vol, osel, krava, jelen, srna in vse, kar jih nosi zemlja, Palček pa je tudi sklical vse, kar leta po zraku: ne samó ptic velikih in majhnih, tudi komarji, sršeni, čebele in muhe so morale skupaj.

Ko pride čas, da bi se imela začeti vojska, razpošlje palček oglédnike na vse strani, da bi izvohali, kdo bode poveljnik sovražnikove vojske. Komár, najbolj navihan izmej vseh, začel je rojiti po gozdu, kjer se je zbirala sovražnikova vojska: skril se je pod list gozdnega drevesa, pod katerim se je sklepalo o vojski. Medved pozove lisico in jej reče: „lisica, ti si najbolj zvita mej vsemi živalmi, ti bodi poveljnik našej vojski!“ „Dobro“, reče lisica, „ali kakšno znamenje naj si dogovorimo?“ Nobena živalij ni znala povedati tega. Nato lisica: „jaz imam lep dolg in košat rep, ki je podoben lepej rudečej perjánici, zatorej čujte: ako jaz rep vzdignem, bodi vam znamenje, da dobro gre naša stvar in vi kar pogumno naprej stopajte za menoj, ako pa rep povesim k tlam, potlej pa le bežite, kolikor vsak zna in more.“ Ko je komár to slišal, vzleti v domač tabor in vse to pové palčku.

Ko napoči dan, da se začne krvava vojska, hù, tù prideró vse čveteronogate živali s takim šumom in rjoventjem, da se kar zemlja trese. Palček privrši tudi s svojo četo po zraku, ki roji in upije, da človeka gróza izpreletava. Obe stranki se bližate. Palček pa zapové sršenom, da naj gredó dolí in se sedejo lisici pod rep ter jo zbadajo, kolikor morejo. Sršeni storé, kakor jim je bilo ukazano. Lisico je to zbadanje zeló bolelo; ko so jo sršeni prvič zbodli, stresla se je in privzdignila jedno nogo, a rep je vender še po konci vzdržala; pri drugem vzbodu je morala rep vže nekoliko povésiti, a pri tretjem ne more več strpeti, zavpije na ves glas ter stisne rep med noge. Čveteronogate živali to videč, mislile so, da je vže vse izgubljeno in jele so bežati vsaka v svoj brlog. Takó so ptíci dobili zmago.

Gospod kralj in gospa kraljica sta zdaj šla domóv k svojim otrokom in jim rekla: „otroci, veseli bodite, jejte in pijte, kolikor se vam poljubi, zmaga je naša!“ Mladi palčki pa so rekli: „še ne bomo jedli nè, dokler ne pride medved pred naše gnezdo, da nas prosi odpuščenja in javno izreče, da smo poštèni otroci.“ Nato vzleti palček pred medvedov brlog in mu reče: „Medved godrnjavs! ti moraš pred gnezdo k mojim otročičem, prositi jih moraš odpuščenja in javno priznati, da so poštèni otroci; ako ne storiš tega, polomljena ti bodo vsa rebra v tvojem telesu.“ Z velikim strahom se medved izkobacá iz svojega brloga, gre pred ptíčeje gnezdo in prosi odpuščenja. Stoprav zdaj so bili mladi palčki zadovoljni, jedli so in pili ter se veselili pozno v noč.

(Po „Grimm-u“ posl. Iv. T.)

